

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและการสนทนาที่มีประสิทธิภาพสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการวิจัยกึ่งทดลองโดยใช้รูปแบบการทดลองที่มีกลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียว วัดตัวแปรตามก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ ภาคปลาย ปีการศึกษา 2548 จำนวน 416 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 12 คน วิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือจากภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ส่งไปถึงโรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ เพื่อขอความอนุเคราะห์เข้าไปทำทดลองโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. ผู้วิจัยเข้าไปประชาสัมพันธ์โปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์ เพื่อพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและการสนทนาที่มีประสิทธิภาพให้นักเรียนทราบด้วยตัวเอง ในคาบวิชา แนะแนว และแจกแผ่นพับประชาสัมพันธ์ ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการปรึกษาแบบกลุ่มในครั้งนี้ และประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับ โดยผู้วิจัยขออนุญาตกับทางโรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ ในวันที่ 22 ธันวาคม 2548

3. เมื่อผู้วิจัยประชาสัมพันธ์โปรแกรมให้นักเรียนทราบในคาบแนะแนวแล้ว จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เลือกนักเรียนเข้ามาเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่มาแจ้งความจำนงค์ว่าต้องการเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มกับผู้วิจัยจำนวน 20 คน
4. ผู้วิจัยขออนุญาตอาจารย์แนะแนวในการสัมภาษณ์นักเรียนที่แสดงความจำนงค์จะเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มทั้ง 20 คน เกี่ยวกับวัน เวลาที่เข้าร่วมโปรแกรม และการเดินทางกลับบ้านหลังปิดกลุ่มในแต่ละครั้ง ผลปรากฏว่ามีนักเรียนจำนวน 8 คน ไม่สามารถเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มได้เนื่องจากมีปัญหาเรื่องเวลาเรียน ดังนั้นจึงมีนักเรียนเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มจำนวน 12 คน
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้ง 12 คน ทำแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่ม
6. ผู้วิจัยได้แจ้งให้นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 12 คน ทราบถึงวัน เวลา และสถานที่ในการดำเนินโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่ม พร้อมทั้งให้นักเรียนยืนยันว่าจะมาเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มตามวัน เวลาที่กำหนดไว้ทั้ง 12 ครั้ง ซึ่งหากนักเรียนไม่สามารถมาเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มได้ จะต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบล่วงหน้า จากนั้นผู้วิจัยเริ่มให้นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มทำแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาและแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพในวันที่ 26 ธันวาคม 2548 และเริ่มโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 1 ในวันที่ 4 มกราคม 2549

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

โปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและการสนทนาที่มีประสิทธิภาพ เป็นโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้หลักการ กระบวนการและวิธีการปรึกษาแบบกลุ่ม โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และกรรมการวิชาเอก จบการศึกษาทางด้านจิตวิทยาการปรึกษาและมีประสบการณ์สอนทางด้านจิตวิทยาการปรึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา สำหรับคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญมีดังนี้

1.1 สำเร็จการศึกษาอย่างน้อยในระดับปริญญาโททางด้านจิตวิทยาการปรึกษาและการแนะแนว หรือจิตวิทยาการปรึกษา

1.2 มีประสบการณ์ทำงานทางด้านการให้การศึกษาเชิงจิตวิทยาและการแนะแนว ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ภายหลังที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาดังที่กล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี

ซึ่งโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและการสนทนาที่มีประสิทธิภาพมีทั้งหมด 12 ครั้ง

ขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่ม

1) ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์ จากหนังสือเรื่องเทคนิคและทฤษฎีการปรึกษาในสถาบันการศึกษา ของ อาภา (2545) และ ศึกษาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการจากงานนิพนธ์ของพระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต) ในหนังสือ วิธีคิดตามหลักพุทธธรรม (2539) และศึกษาจากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ

2) ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่ม และ เทคนิคการปรึกษาแบบกลุ่มจากตำราและเอกสารทางด้านการปรึกษาแบบกลุ่ม อาทิ Intentional Group Counseling a Microskills Approach ของ Ivey et al. (2001) และอื่น ๆ รวมทั้งศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสนทนาที่ก่อให้เกิดความลำบากใจ และการสนทนาที่มีประสิทธิภาพจากหนังสือต่าง ๆ อาทิ จากหนังสือ Difficult Conversation ของ Douglas Stone et al. (แปลโดย พูนลาภ, 2547)

3) นำความรู้จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ มาบูรณาการร่วมกันแล้วจัดทำโปรแกรมการศึกษแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและการสนทนาที่มีประสิทธิภาพ 12 ครั้ง โดยโปรแกรมแต่ละครั้งจะประกอบด้วยรายละเอียดคือ (1) วัตถุประสงค์ของโปรแกรม (2) กระบวนการและวิธีการดำเนินการให้การศึกษาแบบกลุ่มรวมทั้งกิจกรรม ที่จะใช้ในแต่ละครั้ง (3) วิธีการประเมินผล

4) นำโปรแกรมการศึกษแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความตรงของเนื้อหาและความเหมาะสมของโปรแกรมในรายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ วัตถุประสงค์ของโปรแกรม กระบวนการและวิธีการดำเนินการให้การศึกษาแบบกลุ่ม รวมทั้งกิจกรรมที่จะใช้ในแต่ละครั้งและวิธีการประเมินผล

5) นำโปรแกรมการศึกษแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและการสนทนาที่มีประสิทธิภาพมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบ

6) นำโปรแกรมการศึกษแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและการสนทนาที่มีประสิทธิภาพที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำเสนอให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง ก่อนนำโปรแกรมไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 3 ชุดดังนี้

แบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา

แบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นแบบวัดที่สร้างขึ้นโดย รศ.ดร. อาภา จันทรสกุล และคณะ โดยมีพระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามโครงสร้างและความตรงตามเนื้อหา และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนของแบบวัด โดยแบบวัดดังกล่าวมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.89 และ

ผู้วิจัยได้นำไปหาค่าความเที่ยงอีกครั้งด้วยวิธีสอบซ้ำกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน นวมินทราชินูทิศ เบญจมราชาลัย จำนวน 30 คน ซึ่งนักเรียนกลุ่มดังกล่าวไม่ใช่ นักเรียน กลุ่มตัวอย่างกำหนดระยะเวลาของการสอบซ้ำห่างกัน 2 สัปดาห์ แล้วนำแบบวัดมาหาค่า ความเที่ยงโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.76

ลักษณะของแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ลักษณะของแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นแบบวัดที่มี 2 ลักษณะคือ เป็นแบบอัตนัยโดยกำหนดสถานการณ์และให้นักเรียนเขียนคำพูด ที่จะพูดกับคนในสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งเนื้อหาที่พูดกับคนในสถานการณ์นั้นจะใช้วิธีคิดแบบ โยนิโสมนสิการตามที่กำหนดให้ จำนวน 3 ข้อ และเป็นแบบปรนัยโดยใช้สถานการณ์ที่ต่อจาก สถานการณ์แบบอัตนัย ซึ่งจะให้นักเรียนพิจารณาว่าคำพูดที่ให้มาในสถานการณ์นั้นตรงกับวิธีคิด แบบใดจากตัวเลือกทั้ง 4 วิธีคิด จำนวน 3 ข้อ รวมจำนวนข้อคำถามจากแบบวัดวิธีคิดแบบ โยนิโสมนสิการ ทั้งหมด 6 ข้อ

การตรวจให้คะแนนและการแปลผลแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย

การตรวจให้คะแนนและการแปลผลแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย มีรายละเอียดดังนี้

สถานการณ์ที่ให้ตอบแบบอัตนัยโดยใช้วิธีคิดที่กำหนดให้ มี 3 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 1, 3 และ 5 กำหนดให้คะแนนเต็มสถานการณ์ละ เท่ากับ 4 คะแนน

สถานการณ์ที่ให้เลือกตอบแบบปรนัยโดยให้เลือกวิธีคิดที่ตรงกับคำอธิบายมี 3 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 2, 4 และ 6 กำหนดให้คะแนนเต็มสถานการณ์ละ เท่ากับ 1 คะแนน

เมื่อรวมคะแนนจากแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลายทั้งฉบับมีจำนวน 6 ข้อ มีคะแนนเต็มทั้งฉบับเท่ากับ 15 คะแนน

แบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพ

แบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพ เป็นแบบประเมินที่สร้างขึ้นโดย รศ.ดร.อาภา จันทรสกุล เพื่อประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพตามแนวคิดของ Douglas et al. ซึ่งแบบประเมินดังกล่าวมีค่าความเที่ยง (Reliability) เท่ากับ 0.77 และผู้วิจัยนำไปหาค่าความเที่ยงด้วยวิธีการสอบซ้ำ (Test-Retest) อีกครั้ง โดยนำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เบญจมราชาลัย จำนวน 30 คน ซึ่งนักเรียนกลุ่มดังกล่าวไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง กำหนดระยะเวลาของการสอบซ้ำห่างกัน 2 สัปดาห์ แล้วนำแบบวัดมาหาค่าความเที่ยงโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.74

ลักษณะของแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพ

แบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพ เป็นแบบประเมินที่มีลักษณะเป็นแบบปรนัย โดยมีข้อความและให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องจากตัวเลือก 3 ตัวเลือก มีข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อคำถาม

การตรวจให้คะแนนแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพ

การตรวจให้คะแนนแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพมีรายละเอียดดังนี้

ข้อคำถามในแบบประเมินมีทั้งหมด 20 คำถาม มีตัวเลือกให้ผู้ตอบข้อละ 3 ตัวเลือก โดยข้อคำถามแต่ละข้อจะมีตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 ตัวเลือก และกำหนดให้คะแนนเต็ม ข้อละ 1 คะแนน เมื่อรวมคะแนนจากแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพทั้งฉบับจะมีคะแนนเท่ากับ 20 คะแนน

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มและผู้นำกลุ่ม

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มและผู้นำกลุ่ม ภายหลังการปิดกลุ่ม เป็นแบบสอบถามประเภทมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ให้นักเรียนประเมินประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้รับจากการเข้าร่วม โปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มภายหลัง

จากการเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มทั้ง 12 ครั้ง รวมทั้งให้นักเรียนประเมินผู้นำกลุ่มด้วยแบบสอบถามมีข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ วัด 2 องค์ประกอบ คือ (1) นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มได้ประสบการณ์การเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการปรึกษาแบบกลุ่มเพียงใด ได้แก่ ข้อคำถามข้อที่ 1-13 (2) วัดการทำหน้าที่ของผู้นำกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ข้อคำถามที่ 14-20

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มและผู้นำกลุ่ม แบ่งเป็น 5 มาตรฐาน โดยมีรายละเอียดของระดับคะแนนและความหมายของแต่ละมาตรฐานดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับ “มากที่สุด”
- 4 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับ “มาก”
- 3 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับ “ปานกลาง”
- 2 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับ “น้อย”
- 1 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับ “น้อยที่สุด”

การดำเนินการทดลอง

การศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและการสนทนาที่มีประสิทธิภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยใช้รูปแบบการทดลองที่มีกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว โดยวัดตัวแปรตามก่อนและหลังการทดลองมีวิธีการการดำเนินการทดลองดังนี้

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 12 คน ทำแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มในวันที่ 26 ธันวาคม 2548
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่ม ณ ห้อง 345 โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ โดยเริ่มให้การศึกษาแบบกลุ่มครั้งแรกในวันที่ 4 มกราคม 2549 และสิ้นสุดการปรึกษาแบบกลุ่มในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549

การฝึกแบบกลุ่มมีทั้งหมด 12 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที รวมเวลาการเข้าร่วมโปรแกรมการฝึกแบบกลุ่มทั้งหมดประมาณ 18 ชั่วโมง

3. ภายหลังจากเสร็จสิ้นโปรแกรมการฝึกแบบกลุ่มครั้งที่ 12 แล้วเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ และแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพ และให้นักเรียนกลุ่มทดลองตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อโปรแกรมการฝึกแบบกลุ่ม และต่อผู้นำกลุ่ม ในวันที่ 24 ธันวาคม 2549

4. ผู้วิจัยนำคะแนนจากแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ และแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพของกลุ่มทดลองมาวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการฝึกแบบกลุ่ม รวมทั้งนำข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อโปรแกรมการฝึกแบบกลุ่มและต่อผู้นำกลุ่มภายหลังการปิดกลุ่มมาวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการและคะแนนการสนทนาที่มีประสิทธิภาพของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ และคะแนนจากแบบประเมินการสนทนาที่มีประสิทธิภาพของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งไม่เป็นอิสระต่อกัน โดยใช้สถิติ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Rank Test

3. วิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อโปรแกรมการฝึกแบบกลุ่ม และต่อผู้นำกลุ่มภายหลังการปิดกลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) หาค่ามัธยฐาน (Mdn.) ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Q.D.)